

Hồi 1

Huyết Án Dở Dạng

Trên giang hồ phát sinh huyết án, đó cũng là sự thường!
Trên thế thượng hằng ngày có bao nhiêu người bị giết?

Tuy nhiên xét về mức độ tàn khốc, thì khó có cuộc huyết án nào so được với cuộc thảm sát ở Mai Hoa sơn trang thuộc khu vực giáp giới giữa hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên.

Đó là một vụ diệt môn kinh tâm động phách, chỉ trong một đêm toàn bộ Mai Hoa sơn trang tổng cộng bảy mươi hai mạng bị giết sạch không sót một người, ngay cả gà chó cũng không chừa.

Máu lênh láng khắp nơi trong trang viện, trong các dãy thư phòng, đại sảnh tiền viện, mùi tử khí nồng nặc, thây người chất đống, thật là một cảnh tượng kinh hoàng khiến bất cứ ai trông thấy cũng phải rùng mình sồn gáy.

Khi huyết án mới xảy ra, không những quan gia trong hai phủ kinh hoảng mà toàn võ lâm cũng rúng động.

Căn cứ vào hiện trường thì nhất định thủ phạm phải là cừu gia của Mai Hoa sơn trang. Vị trang chủ của Mai Hoa sơn trang là Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt vốn là nhân vật lừng lẫy trong hắc đạo, bởi thế cừu gia nhiều là phải, để gì một sáng một chiều điều tra ra được?

Vụ án mãi ba năm sau vẫn chưa tìm ra được thủ phạm. Quan gia hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên không điều tra được, bởi vậy cả bảy mươi hai tử thi được khóa lại trong các phòng ốc ở Mai Hoa sơn trang, chờ khi phá án xong thì người chết mới được nhập thổ, luật lệ nhà quan phải thế!

Ba năm qua đi, vụ án đã chìm lắng đi như viên đá đã nằm sâu dưới đáy biển.

Trên giang hồ nhiều nhân vật của cả hắc bạch lưỡng đạo cũng cất công truy tìm nhưng không kết quả.

Nhất định kẻ gây án phải là nhân vật rất có lai lịch!

Những người lúc đầu dầu có nhiệt tâm nhất thì dần dần cũng phải nguội lòng.

Tuy là nói vậy nhưng cũng có người chân chính kiên trì bảo vệ công đạo cho những người, thân nhân hoặc gia nhân trong Mai Hoa sơn trang.

Thật ra họ chỉ bí mật âm thầm điều tra, không tỏ ra hùng hổ, không vỗ ngực thách thức hung thủ, không nghiêng răng cắn giận. Đó mới là những nhân vật chân chính hiệp nghĩa.

Trong giang hồ vẫn còn không ít những nhân vật như vậy.

oOo

Dưới chân một dãy núi lớn, trên sơn đạo nghèo như một con rắn khổng lồ, có một hành nhân đơn độc ăn mặc phong phanh, gió chiều thu lạnh lẽo thổi phất phơ tà áo mỏng.

Người này bận thanh y, nước da tái nhợt, đôi mắt hõm sâu, mũi thẳng nhưng hơi cao, môi mím chặt râu đen thưa thớt. Nhân dạng đặc biệt của y là có đôi tai mỏng dính.

Y phục đã phong phanh, người này còn mang đôi ủng mềm cũ rách, dáng đi ủ rũ như người yếm thế chán ngấy chuyện đời!

Không nhìn rõ mặt hẳn ta, và nếu có nhìn rõ hơn thì với vóc dáng gầy gò ủ rũ như thế vị tất đã xác định được tuổi chính xác là bao nhiêu.

Nhưng nhất định là không còn trẻ.

Gió thu cuốn những chiếc lá rào rào bay đầy tóc tai mặt mũi nhưng thanh y nhân làm biếng đến nỗi không thèm phủ đi.

Qua một cánh rừng hoang vu, có một làn khói lam chiều bốc lên từ một mái tranh.

Trước gian nhà tranh là một khoảng sân lát đá, một hài tử mới bảy tám tuổi đứng giữa sân đăm đăm nhìn ra sơn đạo quanh co thoát ẩn thoát hiện phía bên kia đồi.

Bởi vì có một người theo sơn đạo đi về phía gian nhà.

Hắn là hài tử đang ngóng người nhà vì bấy giờ đã là hoàng hôn, những nơi hoang sơn này làm gì có khách nhân đến nữa?

Nhưng hài tử không gọi mà chỉ chú mục nhìn người đang đi đến.

Mãi đến khi người kia sắp đến sân thì hài tử đột nhiên quay người chạy nhanh vào nhà. Chưa đến cửa, hài tử đã gọi rồi rít:

- Mẹ ơi có người đến!

Lát sau từ trong nhà một nữ nhân bước ra cửa cũng là lúc người kia dừng lại trước sân, đó chính là thanh y nhân gầy gò.

Đôi mắt thanh y nhân chợt ánh lên kinh ngạc trước vẻ mỹ lệ của nữ nhân.

Đó là một thiếu phụ mới khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, mi mục như vẽ, da trắng, tuy y phục chỉ là một thứ vải thô, nhưng không dấu được vẻ kiêu diễm thoát tục. Đó mới thật là thiên tiên ở đào hoa chứ không phải là mỹ nhân nơi thôn dã.

Thiếu phụ tay vẫn xách ấm nước, dịu giọng hỏi:

- Tiên sinh là...

Giọng nói thánh thót trong trẻo như tiếng hót của chim hoàng anh.

Từ trong nhà một con chó khoang chồm ra sữa nhưng bị hài tử giữ lại.

Người gầy gò chấp tay đáp:

- Đại tẩu! Quanh đây không có thôn xóm gì, tối nay có thể phiền xin ở trọ lại một đêm không?

Nữ nhân nhìn trời rồi chẳng chút ngập ngừng e ngại gật đầu:

- Không sao! Chỉ là ở nơi hoang sơn không có gì đãi khách. Mời tiên sinh ngồi, cha của hài tử cũng sắp về rồi đó!

Hài tử chạy nhanh vào nhà xách ra một cái ghế đặt giữa sân. Khách nhân gật đầu mỉm cười, đưa tay xoa đầu hài tử...

Vị khách thanh y mới ngồi xuống thì chợt đưa mắt nhìn sang phía bên kia đồi.

Trên sườn núi đối diện với ngôi nhà tranh có một hắc y hán tử đang đi nhanh xuống.

Thanh y khách chỉ tay cho thiếu phụ nhìn thấy và hỏi:

- Đã về rồi! Đó có phải là cha của hài tử không?

Thiếu phụ chưa kịp trả lời thì tiểu hài tử đã kêu lên một tiếng mừng rỡ rồi đâm bổ sang bên kia núi.

Con chó nhỏ vừa sữa ăng ăng vừa chạy theo.

Lát sau từ bên kia sườn đồi vang đến tiếng cười nói đầm ấm vui vẻ.

Hắc y hán tử gánh một gánh đồ vật gì chẳng rõ, tay phải thì đang ôm thốc lấy hài tử. Thiếu phụ nét mặt tươi hơn bước ra sân.

Tuy cô ta không nói gì, nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt rạng rỡ cũng biết đây là một gia đình hạnh phúc.

Mới đến sân, hán tử buông hài tử ra rồi đặt gánh đồ xuống.

Thiếu phụ cười nói ngay:

- A Trang, vị tiền sinh này nhờ trú lại ở chỗ chúng ta một đêm, đang đợi chàng về để cùng ăn cơm đấy!

Khách nhân đã đứng dậy từ lâu, bước tới một bước đối diện với hắc y hán tử.

Hắc y hán tử tuổi chừng ba mươi, nước da đen chắc mắt sáng, vai rộng mặt vuông, thần thái và diện mạo toát ra vẻ đường hoàng chính trực.

Khách nhân cung tay cười nói:

- Tại hạ là Hoàng Phủ Sơn, dám phiền...

Hán tử mặt đen cười lớn ngắt lời:

- Có gì đâu mà phiền! Chỉ e là nơi hoang sơn không có gì để mời khách, xin đừng chê!

Rồi lập tức quay sang thiếu phụ nhẹ nhàng bảo:

- Có gì ăn thì nàng đưa ra hết đi!

Khách nhân nói:

- Xin đa tạ!

Chủ mời khách vào nhà ngồi xuống bộ bàn ở gian giữa, sau khi tọa vị xong, vị khách gầy gò mở lời:

- Xin được hỏi huynh đài quý danh là gì?

Hán tử mặt đen cười đáp:

- Tôi là Thạch Trang.

Hoàng Phủ Sơn cười tiếp lời:

- Thạch huynh đệ, thấy một gia đình ba người của huynh đệ ở nơi sơn dã mà đầm ấm hạnh phúc như thế, thật khiến ai cũng thêm muốn!

Thạch Trang cười đáp:

- Tôi không bận sự đời, tuy cuộc sống ở đây có vất vả một chút nhưng không có phiền não. A!...

Hoàng Phủ Sơn ngơ ngác.

Nói rằng không gì phiền não sao lại thở dài? Thế nhưng sợ làm thương tổn đến nội tâm của chủ nhân nên không tiện hỏi thêm.

Hai người trầm mặt một lúc thì thiếu phụ mỹ lệ đã xuất hiện với một mâm bằng gỗ lớn đầy đồ ăn thức uống trên tay. Tuy không phải là thứ cao lương mỹ vị gì, chỉ là thổ sản ở chốn rừng rú nhưng trông khá ngon mắt và chỉ cần mùi vị xộc vào mũi sức nức cũng biết đã được chế biến rất ngon

Thạch Trang chỉ vào nữ nhân giới thiệu:

- Vợ tôi tên là Thủy Tiên, đồng cam cộng khổ với tôi bảy tám năm nay nhưng không ta thán gì.

Thủy Tiên cười ngượng nghịu, giúi một cái bánh làm bằng bột bắp vào tay nhi tử.

Thạch Trang lại chỉ hài tử nói:

- Con trai tôi Thạch Tú, năm nay tám tuổi. Tuy trùng tên với một trong một trăm lẻ tám vị hảo hán Thủy Hử nhưng tôi lại không định để sau này nó tới Lương Sơn Bạc đâu Ha... ha... ha.

Tiếng cười thật hào sảng khiến Hoàng Phủ Sơn cũng cười lớn tiếng theo!

oOo

Ánh trăng tỏa ánh bạc lai láng trên mặt sân. Trong nhà đèn đã tắt.

Trong buồng ngủ của đôi phu thê vẫn còn nghe tiếng trò chuyện thì thầm.

Thoạt tiên là tiếng Thủy Tiên:

- Làm sao hôm nay lên trấn chàng không bán được tấm da nào cả?

Thạch Trang thở dài đáp:

- A... Bởi thế không mua được những thứ cần thiết...

Thủy Tiên lại hỏi:

- Không có ai mua cả sao?
- Không phải người ta không cần, mà không dám mua.
- À! Nhất định là tên họ Quan làm khó chúng ta rồi, đúng không?
- Đương nhiên là do hắn. Ở Bạch Mã trấn mọi người đều sợ hắn.

Thủy Tiên hỏi:

- A Trang, đây đến Bạch Mã trấn tới ba mươi dặm. Ngoài đó ra chẳng lẽ chúng ta không tìm được nơi nào khác để có thể bán hàng hay sao?
- Muốn tìm một nơi khác để bán hàng thì phải đi ít nhất là ba trăm dặm.

Thủy Tiên thở dài nói:

- Tên họ Quan đó vì sao mà bức bách chúng ta vậy chứ?

Giọng Thạch Trang buồn bã:

- Nếu phải đi ba trăm dặm phải mất tới hai ngày, cả đi lẫn về tổng cộng mất hết năm ngày. Ta thật không yên tâm khi để hai mẹ con nàng ở nhà một mình lâu như vậy.

Thủy Tiên nín lặng. Trượng phu nói không sai. Ở chốn hoang sơn này chỉ có hai mẹ con thì ai lại không lo?

Trong phòng lặng đi hồi lâu, cuối cùng Thạch Trang nặng nề lên tiếng:

- Chẳng bằng ngày mai cả nhà ba người chúng ta cùng đi đến Thanh Phong trấn. Đường đi tuy có xa nhưng chỉ như thế ta mới yên tâm.
- Nhưng Tú nhi mới bảy, tám tuổi làm sao có thể vượt quãng đường xa như thế?

Thạch Trang đáp:

- Nó đi được chừng nào tốt chừng đó thôi. Khi nào mỏi chân ta sẽ cõng nó.

Thủy Tiên bần khoản hỏi:

- Vậy còn gánh da thú...

Thạch Trang chỉ cười không nói gì nhưng tiếng cười ấy chắc hẳn làm không khí trong phòng bớt căng thẳng, nhất là thiếu phụ đỡ lo âu rất nhiều.

oOo

Trời vừa sáng Thủy Tiên vừa ra khỏi phòng thì thấy vị khách đã đứng giữa sân.

Thiếu phụ chưa kịp lên tiếng thì Hoàng Phủ Sơn đã chấp tay cười nói:

- Đại tẩu, tôi muốn nói vài câu với Thạch huynh.

Chợt nghe tiếng Thạch Trang cười kha kha rồi ra khỏi cửa, bước đến trước Hoàng Phủ Sơn vòng tay chào hỏi:

- Hoàng Phủ huynh có chuyện gì muốn nói với huynh đệ thế?

Thủy Tiên nhanh ý đi vào nhà xuống bếp. Cũng nên chuẩn bị thứ gì ăn sáng.

Hoàng Phủ Sơn kéo tay Thạch Trang ngồi xuống cái ghế để ở sân, mở lời:

- Thạch huynh nên có một người giúp việc. Tôi tình nguyện giúp huynh làm việc đó.

Thạch Trang cười to đáp:

- Hoàng Phủ huynh khéo đùa! Chẳng lẽ huynh đệ mà mời nổi một người giúp việc?

Hoàng Phủ Sơn nghiêm giọng nói:

- Tôi muốn trú ở đâu mấy ngày, không muốn ăn không ngồi không đấy Thạch huynh!

Thạch Trang bần thần một lát mới trả lời:

- Trong nhà lương thực dự trữ không còn nhiều. Chẳng giấu gì Hoàng Phủ huynh, hôm nay cả nhà chúng ta định đến Thanh Phong trấn, phải mất tới năm sáu ngày mới về đến đây.

Hoàng Phủ Sơn hỏi:

- Đi Thanh Phong trấn làm gì vậy?

- Tôi có một gánh da thú cần bán. Mùa đông sắp tới rồi, cần phải chuẩn bị mọi thứ dự trữ cần thiết cho mùa đông mới sống nổi...

- Vì sao không bán ở Bạch Mã trấn cho gần?

Ánh mắt Thạch Trang bỗng hơi tối lại, trả lời:

- Hôm qua tôi đã tới Bạch Mã trấn rồi.

- Nhưng tại sao Thạch huynh lại gánh da thú trở về?

Thạch Trang hình như không muốn giải thích, chỉ đáp:

- Vì thế mà hôm nay cả nhà phải đi Thanh Phong trấn...

Hoàng Phủ Sơn cười:

- Thạch huynh nếu tin được Hoàng Phủ Sơn này thì hôm nay huynh đệ sẽ đến Bạch Mã trấn, nhất định bán được gánh da thú cho Thạch huynh.

Thạch Trang bị bất ngờ ngẩn người ra một lúc mới hỏi:

- Hoàng Phủ huynh muốn giúp tôi đi bán gánh da thú thật sao?

- Tôi là người giúp việc cho Thạch huynh mà!

Thạch Trang cắn môi hỏi:

- Chắc rằng tối qua Hoàng Phủ huynh nghe được tôi và Thủy Tiên nói chuyện đúng không?

- Tôi không phủ nhận.

- Hoàng Phủ huynh muốn giúp chúng tôi?

- Tôi chỉ muốn đỡ đần giúp huynh giải quyết chút khó khăn trước mắt.

Thạch Trang trầm giọng nói:

- Ở Bạch Mã trấn có tên đại gian ác xưng hiệu là Nhị Diêm Vương. Hắn tụ tập một bọn lang sói bất lương, ngay cả người trong giang hồ cũng phải tránh xa. Lòng tốt của Hoàng Phủ huynh tôi xin đa tạ, nhưng khuyên huynh đừng chuốc họa vào thân.

Hoàng Phủ Sơn cười đáp:

- Chẳng qua huynh đệ chỉ bán gánh da thú chứ có làm gì đâu mà mang họa? Nếu Thạch huynh tin được huynh đệ thì hãy kê danh sách các thứ cần mua, sau khi bán hàng xong, tôi sẽ tìm những thứ đó mua về cho.

Thạch Trang lại ngồi bần thần, nghĩ ngợi hồi lâu. Cho đến khi Thủy Tiên mang thức ăn sáng ra vẫn chưa quyết định dứt khoát.

Hoàng Phủ Sơn thấp giọng:

- Thạch huynh đệ không thể cứ mang theo đại tẩu và hài nhi đến Thanh Phong trấn được. Muốn đến Thanh Phong trấn phải qua Thương Ưng sơn rất hiểm trở. A Tú lại còn bé...

Thạch Trang giật mình nghiêng răng nói:

- Hoàng Phủ huynh chính hiểu nỗi băn khoăn trong lòng tôi... Chắc phải phiền đến huynh.

Hoàng Phủ Sơn cất tràng cười sáng khoái.

Tiếng cười đó không hoàn toàn do người ta thấy có gì vui thích mà cười lên. Nó chỉ có tác dụng an ủi những người đang bị một mối ưu tư đè nặng. Và quả thật, tiếng cười làm cho Thạch Trang vui đi nhiều nỗi lo âu mưu sống.

Ánh dương vừa chiếu chênh chếch xuống núi, một nhân ảnh cao gầy quảy một gánh da thú nặng theo con đường rừng lẫm lúi đi, người đó là Hoàng Phủ Sơn.

Cách gian nhà tranh một quãng, vị khách bất ngờ này còn quay lại mỉm cười với Thạch Tú đang đứng ngóng theo, bên cạnh hài tử vẫn là con chó khoang nhỏ.

Thạch Trang đang lúi húi bổ củi cuối sân, cần phải chuẩn bị sẵn đồ sưởi cho mùa đông sắp đến.

Thủy Tiên đi ra vừa sắp mấy cây củi đã được chẻ ra vừa nói:

- Năm bộ da cáo, ba bộ da báo và thêm một tấm da hổ nữa. Ngoài ra còn bảy bộ da chồn, chừng đó đủ cho chúng ta sinh hoạt cho đến mùa xuân năm sau...

Rồi cô ta chột ngật ngừng nói thêm:

- Tấm da hổ đã định làm nệm cho A Tú, hôm qua chàng đã để riêng ra, sao hôm nay...

Thạch Trang đặt búa xuống đưa tay gạt mồ hôi nói:

- Ta biết rằng nàng không yên tâm. Nhưng ta lại tin rằng Hoàng Phủ Sơn không phải là kẻ lừa bịp.

Thủy Tiên không nói gì. Nàng tin lời chồng.

Thủy Tiên rất tin yêu chồng, nay chàng đã tin như thế thì tại sao nàng không tin được?

Bạch Mã trấn không có tường thành.

Trấn nhỏ này vốn là nơi buôn ngựa lúc trước, sau này những người lái ngựa chuyển đi nơi khác, một số người làm nghề buôn bán vẫn ở lại, sau dân cư lân cận cũng chuyển về đây nên trở thành một tiểu trấn có chừng trăm hộ dân cư.

Nơi đây xa quan phủ nên uy quyền của quan gia không với tới. Nhị Diêm Vương Quan Đại Khôi tự xưng làm bá chủ.

Có người cho rằng Nhị Diêm Vương là tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm. Hắn có hai tên thủ hạ đều là nhân vật có danh tiếng.

Trong tiểu trấn này ai không dám nghe lời hắn?

Hai tên thủ hạ của Nhị Diêm Vương là Khiếu Thiên Ung Đinh Bất Hối và Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên, không những là thủ hạ thân tín của Quan Đại Khôi mà còn rất hiếu ý của đại ca không cần phải sai bảo. Chỉ cần căn cứ vào ánh mắt của tên đầu sỏ mà hành động.

Ngoài hai tên thủ hạ lợi hại này, Quan Đại Khôi còn giao tình mật thiết với Tháp Thượng Tuyền ở Khoái Lạc Bảo khét tiếng, đặc biệt thêm là xung huynh gọi đệ với tên tổng quản của Khoái Lạc Bảo là Đại Phiến Tử Vương Hoa Nam.

Tên họ Vương này tính tình vô cùng hung bạo, tàn độc, một cao thủ của giang hồ, có người thấy hấn giết một lúc bảy nhân mạng nhưng đao không hề dính một giọt máu. Quan Đại Khôi có tên họ Vương làm chỗ dựa, tự cho mình là oai hổ trấn sơn, tác oai tác quái ở Bạch Mã trấn.

Trăm hộ dân cư ở đây không ai dám phản kháng hấn một lời. Chỉ cần nghe tiếng quát của Quan Đại Khôi là ai cũng phải lui đi, trong nhà thì đóng chặt cửa không dám ho he. Mà cũng ngộ, trăm hộ có được bao nhiêu người? Thị trấn thì chút tẻo. Tại sao hấn không tung hoành ở những chỗ đông đúc phồn thịnh hơn? Chả ai biết, ai mà dám hỏi như vậy.

- Da thú đây! Da thú đây! Hổ báo cáo chồn đủ cả! Da chồn làm ủng, da báo làm chăn lót ghế, da hổ làm nệm trái giường, mua một tấm dùng cho mùa đông giá, sẽ vô cùng dễ chịu!

Tiếng rao thật lọt tai, y như một người bán hàng chuyên nghiệp!

Hôm nay, Hoàng Phủ Sơn gặp may, đến trưa đã bán hết số da thú. Quầy gánh không đến một tửu điểm, trên biển hiệu ghi là Vương Ký Tửu điểm, Hoàng Phủ Sơn để đôi quang gánh không ở bên cửa rồi vào gọi và món nhắm và một bình rượu.

Đột nhiên y phát hiện cách đấy hai cái bàn có một tên đại hán mắt beo đầu hổ ngồi cùng với mấy tên khác đang nhìn mình chăm chăm.

Hoàng Phủ Sơn gãi gãi trán định cười nhưng thấy hán tử mắt lừ lừ đầy ác cảm nên quay mặt ra chỗ khác có ý đang chờ đợi.

Tên tiểu nhị bước ra, tay bung một mâm thức ăn và một bình rượu.

Xếp xong các thứ trên bàn, tiểu nhị cười hỏi:

- Khách quan chắc không phải là người bốn địa?

Hoàng Phủ Sơn đáp:

- Ta mới đến Bạch Mã trấn lần đầu tiên.

Tiểu nhị liền thoáng:

- Chẳng trách gì tiểu nhân thấy khách quan lạ hoắc... Có lẽ khách quan từ xa đến?

Hoàng Phủ Sơn uống hết chén rượu, khá lên một tiếng mới trả lời:

- Không xa lắm, chỉ năm mươi dặm thôi.

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ năm mươi dặm thôi sao? Chẳng lẽ gánh da thú này...

Hoàng Phủ Sơn ngắt lời:

- Đó là ta bán giúp cho một vị bằng hữu.

Tiểu nhị hốt hoảng đưa tay lên miệng ra hiệu rồi lăm lét quay lại nhìn tên hán tử mắt beo đầu hổ, trong khi đó thì một tên ngồi cùng bàn với hắn đang bước về phía Hoàng Phủ Sơn.

Tiểu nhị biến sắc vội vàng lui vào bếp, hắn là không muốn dây vào cuộc xô xát mà hắn đoán sắp xảy ra.

Hoàng Phủ Sơn vẫn tiếp tục ăn uống, như không hề nhận thấy có kẻ đang đứng bên cạnh.

Y vừa nâng chén lên định uống tiếp thì bị tên hán tử giữ tay lại.

Hoàng Phủ Sơn thần nhiên cười hỏi:

- Huynh đệ, ngươi có ý gì?

Hán tử trầm giọng:

- Bằng hữu, ngươi vừa bán gánh da thú phải không?

- À! Huynh đệ trễ rồi, da thú ta đã bán hết.

Tên hán tử cũng cười, nhưng là nụ cười thâm trầm độc địa khiến người ta phải nổi da gà.

Hắn chộp cứng cổ tay Hoàng Phủ Sơn, lạnh giọng hỏi:

- Có phải tên tiểu tử Thạch Trang nhờ ngươi bán phải không?

- Ô! Sao lại nhờ? Ta là người phụ việc cho ông ấy mà!

Bấy giờ tên mắt beo đầu hổ vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, đưa tay ra hiệu cho tên hán tử đang giữ Hoàng Phủ Sơn, ra lệnh:

- Đinh Bất Hối, đưa tên tiểu tử đó tới đây để ta hỏi hấn.

Tên hán tử liền lôi xộc Hoàng Phủ Sơn đến bên bàn tên mắt beo đầu hổ, nói bằng giọng đe dọa:

- Tiểu tử ngươi phải cẩn thận trước Quan đại gia đó!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu:

- Tôi biết!

Tên đại hán mắt beo đầu hổ chính là Nhị Diêm Vương Quan Đại Khôi.

Quan Đại Khôi bung chén rượu uống một hơi mới nói:

- Thạch Trang không đi mà bảo ngươi đến đây, quả nhiên ngươi đã bán hết gánh da thú rồi...

Hoàng Phủ Sơn nhanh miệng:

- Tôi định ăn xong rồi mua mấy thứ đồ nữa rồi trở về.

Quan Đại Khôi cười sảng sặc nói:

- Ngươi chẳng mua được gì đâu!

Hoàng Phủ Sơn vờ ngạc nhiên hỏi:

- Tôi mua hơi đất một chút là được chứ gì?

- Hắc! Ngươi có trả bao nhiêu cũng không mua được hàng.

Tới đó hấn quay sang một tên dáng gầy nhỏ ngồi bên cạnh ra hiệu. Tên này liền đứng dậy ra khỏi tửu điếm.

Quan Đại Khôi lại hỏi:

- Tiểu tử ngươi bán được bao nhiêu tiền?

Hoàng Phủ Sơn đáp:

- Chưa đến một trăm lẻ hai lạng bạc.

Quan Đại Khôi nói:

- Cứ cho là một trăm lẻ hai lạng, vậy thì đưa đây năm mươi hai lạng.

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Y chưa dứt lời thì tên hán tử vừa lời y đến gọi là Đinh Bất Hối giang thẳng tay tát mạnh vào mặt nghe bộp một tiếng.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn ngồi yên không động đậy, mặt vẫn điềm nhiên, trái lại Đinh Bất Hối rút nhanh tay về, mặt lộ vẻ đau đớn.

Hình như Quan Đại Khôi không nhận thấy, đánh giọng:

- Ta sẽ cho ngươi biết vì sao. Tiểu tử, đây là địa bàn của Quan đại gia ta, ngươi dám mua bán tại đây là phải nộp tiền không thiếu một xu, đưa ra mau!

Hoàng Phủ Sơn đáp:

- Quan đại gia, tôi chỉ là người tôi tớ phụ việc, không làm chủ được...

Cũng như hồi nãy, y chưa kịp dứt câu, một tên hán tử khác đứng bật dậy vung cước đá vào khuỷu chân với ý buộc đối phương quỳ xuống.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn đứng trơ trơ.

Còn tên đại hán vừa xuất cước cảm thấy bàn chân đau đớn như vừa đá phải một tảng đá.

Quan Đại Khôi mắt phát hàn quang, đập bàn quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi sẽ biết thế nào là lễ độ!

Rồi đứng tránh sang bên, quát bảo thủ hạ:

- Vây hấn lại! Đánh!

Hai tên đại hán xuất thủ vừa rồi lại định xông vào thì Hoàng Phủ Sơn chột xua tay:

- Quan đại gia đừng đánh!

Quan Đại Khôi thét hỏi:

- Ngươi sợ rồi sao?

- Tôi chỉ sợ đánh nhau làm hỏng mất đồ đạc của tử điểm này thì biết ai bồi thường đây?

Cặp mắt beo của Quan Đại Khôi quắc lên vì tức giận, hấn gào lên:

- Đánh!

Hai tên vừa xuất thủ, một là Khiếu Thiên Ứng Đinh Bất Hối, còn tên cao gầy là Dã Hối Tử Mã Thông Thiên. Cả hai tên giờ đã hết đầu. Đinh Bất Hối cầm luôn hai cái ghế phang

mạnh vào nhau vỡ tan, hấn cầm một mảnh làm binh khí. Còn Mã Thông Thiên hung hăng lao tới vận lực vào song chưởng đánh ra một chiêu Hắc hổ đào tâm.

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói:

- Các ngươi đánh thật ư?

Đinh Bất Hối vung mảnh ghe nhằm vào đầu đối phương phang xuống nhưng Hoàng Phủ Sơn chỉ hơi né người đã tránh được.

Còn song chưởng của Mã Thông Thiên nhằm vào ngực, nhưng không hiểu sao lại trúng phải bắp đùi đối phương!

Hoàng Phủ Sơn vẫn chưa xuất thủ, chỉ lắc đầu ngán ngẩm vì thấy rằng cuộc ấu đã khó tránh khỏi, thở dài nói:

- Thế nào? Đủ rồi chứ? Nếu đánh nữa thì sợ có người tàn phế đấy!

Y vừa dứt câu thì thấy hai cánh tay Mã Thông Thiên rũ xuống, mặt đẫm mồ hôi, hai tay không sao nâng lên nổi, sắc diện vừa đau đớn vừa tức giận.

Đinh Bất Hối cũng chẳng hơn gì, rên lên một tiếng, hai chân nhũn ra đổ phịch xuống, đôi chân không sao điều khiển nổi, như chẳng phải là của mình nữa!

Quan Đại Khôi đành phải tự mình động thủ vậy.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên như ánh chớp, một mũi dao sáng loáng đã dí trước mặt Hoàng Phủ Sơn.

Thế nhưng mũi dao chưa kịp chạm vào da thịt Hoàng Phủ Sơn thì đã bị đánh bật trở lại, và diễn biến tiếp theo chỉ trong nháy mắt, nguyên thân thể to lớn của Quan Đại Khôi bị một luồng kinh lực bắn thẳng ra cửa.

Tuy vậy trước lúc bị đánh bật khỏi cửa, hấn còn hét lên:

- Giết!

Bấy giờ ngoài Khiếu Thiên Ứng Đinh Bất Hối và Dã Hôi Tử Mã Thông Thiên còn có hai tên hán tử khác nghe tiếng hô giết của đại ca, chúng vội vung binh khí xông vào.

Lúc đó Hoàng Phủ Sơn vẫn bình thản nhovn miệng cười, chính nụ cười đó khiến bọn thủ hạ của Quan Đại Khôi khiếp sợ lùi lại.

Đúng là có lúc tiếng cười thật đáng gờm.

Quan Đại Khôi lúc bấy giờ còn đang nằm trên mặt đất, chợt nhồm dậy nói:

- Con bà nó! Mà từ đâu tới?

Ngoài cửa điếm chỉ nghe "suyt" một tiếng.

Quan Đại Khôi hốt hoảng gượng dậy bò ra cửa.

Hoàng Phủ Sơn quay lại bàn mình, bỏ một nén bạc lên bàn rồi thông thả bước ra cửa. Nhưng chưa tới cửa thì nghe Quan Đại Khôi gầm lên như hổ rống:

- Đứng lại!

Hoàng Phủ Sơn quay lại cười hỏi:

- Thế nào? Đánh nhau còn chưa đủ ư?

Quan Đại Khôi lại gào lên:

- Tiểu tử! Chưa xong đâu!

Hoàng Phủ Sơn cười hỏi:

- Nhưng ta đâu phải là người gây chuyện?

Quan Đại Khôi nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Ở Bạch Mã trấn này không phải là nơi người muốn mua gì cũng được, nếu không tin thì cứ thử xem.

Hắn vừa nói xong thì tên hán tử nhỏ bé được sai đi đã quay trở lại.

Hắn nói bằng giọng tự đắc:

- Lão đại, tất cả đều theo ý lão đại đã xếp đặt, các nơi đều đã sẵn sàng!

Quan Đại Khôi được tin này trấn an, cười nói:

- Tiểu tử ngươi đừng mong mua được gì ở đây.

Hoàng Phủ Sơn cười đáp:

- Ta biết vậy, cho nên ta chưa định mua gì cả.

- Hắc! Muốn mua gì ngươi phải để tên Thạch Trang tự đến đây mua mới được.

Hoàng Phủ Sơn nghiêm giọng:

- Nhưng ta là người giúp việc, ăn cơm của ông ta nên phải làm cho ông ta.

Nói xong, thông thả quảy gánh đi.

Y hiểu rằng Quan Đại Khôi sai tên nhỏ bé đi các phố cảnh cáo nên không ai dám bán hàng cho mình, vì thế không định mua thêm gì nữa nhằm ngoại thành mà đi.

oOo

Về đến gian nhà tranh, Hoàng Phủ Sơn được vợ chồng Thạch Trang tiếp đón niềm nở, nhưng vì không mua được vật dụng, vì thế y hiểu rằng chủ nhân vẫn còn lo lắng.

Trong bữa ăn Hoàng Phủ Sơn lên tiếng:

- Thạch huynh đệ, ngày mai thế nào tôi cũng đi mua được những thứ hàng cần thiết đem về.

Thạch Trang cười nói:

- Không cần đâu! Bán được hàng là tốt rồi, ngày mai tôi đi mua cũng được.

Hoàng Phủ Sơn đáp:

- Cứ để huynh đệ đi là hơn. Nhưng không hiểu vì sao tên Quan Đại Khôi lại chèn ép Thạch huynh như thế, có thể nói cho đệ biết được lý do tại sao không?

Thạch Trang trầm ngâm một lúc mới trả lời:

- Hãn muốn tôi lên tỉnh một chuyến, tôi không đồng ý, bởi thế hãn kiếm chuyện...

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Thủ hạ của Quan Đại Khôi không thiếu, sao không sai chúng đi mà lại phiền Thạch huynh?

Thạch Trang đáp:

- Không biết tại sao... Chắc không phải là việc tốt lành gì...

Hoàng Phủ Sơn nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Thạch huynh hãy để đệ ngày mai đi Bạch Mã trấn một chuyến nữa, nhất định sẽ mua được đồ dùng...

Thạch Trang trầm ngâm đáp:

- Hoàng Phủ huynh, tôi thật sự lo lắng...

Hoàng Phủ Sơn cười chận lại:

- Đệ được Thạch huynh hậu đãi, nếu không giúp được Thạch huynh qua cơn khó khăn này mới thật là áy náy, bất an.

- Nhưng Hoàng Phủ huynh phải đáp ứng một điều kiện...

- Thạch huynh cứ nói.

- Xin Hoàng Phủ huynh đừng gây xung đột với tên họ Quan đó. Hẳn người đồng thế mạnh, chúng ta nên nhịn thì hơn.

Hoàng Phủ Sơn cười đáp:

- Nhưng có muốn tránh cũng không được đâu.

- Vì sao chứ?

- Vì Quan Đại Khôi chèn ép huynh như vậy là có mục đích. Khi chưa đạt được mục đích của hắn, quyết không thể buông tha Thạch huynh đâu.

Thạch Trang ngập ngừng:

- Thế nhưng còn có vương pháp.

- Vương pháp ở Bạch Mã trấn chính là Quan Đại Khôi đó!

Thạch Trang không nói gì. Hoàng Phủ Sơn nói không sai. Ở Bạch Mã trấn thì chính Quan Đại Khôi là kẻ nắm quyền sinh sát mà không có quan gia vương pháp nào can thiệp.

Cho dù thế nào đi nữa cũng đành để Hoàng Phủ Sơn vào Bạch Mã trấn một lần nữa.

Hôm sau mới tờ mờ sáng Hoàng Phủ Sơn đã lên đường. Lúc đó cả gia đình Thạch Trang còn chưa dậy.

Hoàng Phủ Sơn không lấy tiền ở Thạch Trang vì y không có ý định sẽ trở lại đây.

Vào trấn lần này, Hoàng Phủ Sơn định sẽ giải quyết một lần với Quan Đại Khôi cho rõ ràng để sau này cần gì thì Thạch Trang có thể tự mình lên Bạch Mã trấn mua bán một cách đàng hoàng mà không bị ai gây phiền phức.

Đã hai ngày ở trong gian nhà tranh với gia đình Thạch Trang nên Hoàng Phủ Sơn không khỏi lưu luyến.

Đến dốc núi bên kia còn ngoái lại nhìn mái nhà tranh còn bị sương mai bao phủ, tuy cuộc sống thiếu thốn gian nan nhưng chứa chan tình cảm.

Cuộc sống đầm ấm ấy khiến cho những nhân vật giang hồ vốn hằng ngày bị bao mối nguy cơ hiểm trá luôn rình rập bên mình, mơ tưởng biết bao.

Hoàng Phủ Sơn chột ao ước mình có được cuộc sống trầm lặng như thế.

Nhưng đã dẫn thân vào chốn giang hồ, y biết không thể có được. Vậy thì cố sức sao cho cuộc sống bình an của những người như Thạch Trang không bị đe dọa.

Nhưng y cũng hiểu rằng Quan Đại Khôi là nhân vật không đơn giản, nhất định sau lưng hẳn còn có những thế lực rất lợi hại nâng đỡ. Muốn Thạch Trang sau này được sống yên ổn thì phải động chạm đến những thế lực đó.

Năm mươi dặm đường, chỉ hai canh giờ đã đến.

Thế nhưng hôm nay thật quái lạ, vì sao Hoàng Phủ Sơn đi quanh quẩn mãi đến gần trưa mà cả trăm hộ ở Bạch Mã trấn không thấy nhà ai mở cửa?

Hoàng Phủ Sơn chú ý quan sát thì thấy trong nhà đều có người.

Đi vòng vèo hồi lâu, Hoàng Phủ Sơn trở lại trước Vương Kỳ tửu điểm là nơi duy nhất trong tiểu trấn còn mở cửa.

Hôm nay có một tên đại hán đứng canh trước cửa.

Hoàng Phủ Sơn không bị ngăn cản, vào tửu điểm ngồi đúng cái bàn hôm qua đã ngồi, vẫy tay bảo tiểu nhị mang đến một bình rượu và một bát thịt dề.

Lướt mắt sáng bên, y thấy Quan Đại Khôi ngồi cạnh một tên đại hán.

Quan Đại Khôi mấy lần nhấp nhồm định đứng lên nhưng bị tên đại hán cản lại.

Mấy tên lâu la hôm qua đều không có mặt. Hoàng Phủ Sơn chỉ nghĩ rằng chúng đã biết điều hơn. Đã không thắng được mình thì sao mà dám đến để chịu khổ đầu hơn nữa!

Ăn uống xong, Hoàng Phủ Sơn đặt một nén bạc lên bàn nói:

- Tiểu nhị tính tiền!

Đột nhiên tên đại hán đầu tóc rối bời đang ngồi cạnh Quan Đại Khôi lên tiếng, giọng hần như lừa rỗng:

- Bữa rượu hôm nay coi ta như mời khách!

Tiểu nhị vốn đã sợ, nghe nói thì càng im thin thít.

Hoàng Phủ Sơn miệng mỉm cười như hôm qua, điềm nhiên lấy nén bạc cất lại vào túi.

Nhưng khi vừa ngước mắt lên đã thấy Quan Đại Khôi đứng bên cạnh, chĩa mũi dao sáng loáng vào ngực, đôi mắt báo long lạnh lên hỏi:

- Vì sao Thạch Trang không đến?

Hoàng Phủ Sơn thân nhiên đáp:

- Đi mua mấy thứ đồ vật chỉ cần kẻ giúp việc ta làm cũng được, cần gì Trang lão chủ phải đích thân đến mua?

Quan Đại Khôi cười hắc hắc nói:

- Chỉ sợ một thứ người cũng không mua được!

Hoàng Phủ Sơn nghiêm mặt hỏi:

- Chính người bắt cả trấn này đóng cửa phải không?

Quan Đại Khôi không dấu vẻ đắc ý:

- Cả Bạch Mã trấn này đều tuân phục mệnh lệnh của ta.

Hoàng Phủ Sơn bỗng trừng mắt hỏi:

- Tên họ Quan kia! Vì sao người bức hiếp Trang lão chủ ta như thế? Ông ấy có tội tình gì?

- Vì hắn không chịu nghe lệnh của ta.

- Nhưng vì lý do gì người nhất định bắt buộc Trang lão chủ phải đến tỉnh thành? Người có nhiều thủ hạ như thế mà?

Quan Đại Khôi hỏi:

- Người thật muốn biết nội tình à?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu:

- Ta nhất định phải biết.

Đột nhiên Hoàng Phủ Sơn chỉ thấy trước mắt loang loáng đao quang, không biết Quan Đại Khôi dùng thân pháp gì mà đã đến sát bên vung đao xuất thủ bằng một chiêu vô cùng linh diệu kỳ ảo.

Đó chính là chiêu tuyệt học **Ảo Đao Thập Bát Sát** uy danh của Quan Đại Khôi.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, hữu thủ vung lên như ánh chớp chọc vào giữa màn đao ảnh đến mười tám đao không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Chỉ thấy một ánh chớp vàng lóe lên, màn đao ảnh biến mất, đồng thời Quan Đại Khôi rống lên một tiếng, thân ảnh bắn cao lên đập mạnh vào tường rồi rơi phịch xuống góc tử lâu, miệng phun huyết thành vòi nằm im luôn!

Trong phòng không ai tỏ ra xúc động trước cái chết chớp nhoáng của Quan Đại khô, cả Hoàng Phủ Sơn và tên đại hán tóc rối bù vừa ngồi bên cạnh nạn nhân cũng không hề biểu lộ chút cảm xúc nào.

Không những thế hắn còn vỗ tay tán thưởng:

- Tuyệt! Tuyệt lắm! Một chiêu Trích Tinh Thủ hiểm thấy!

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt nói:

- Có lẽ ngươi cũng sẽ cùng chung số phận ấy. Sao không đến xem hắn như thế nào?

- Để làm gì?

- Ngươi được hắn thỉnh đến, nói cách khác là người bảo hộ cho hắn.

- Ngươi sai rồi, nói thực Quan Đại Khô còn phải nghe lệnh của ta nữa.

- Vậy thì cứ xem hắn là thủ hạ của ngươi, dù sao cũng nên đến xem hắn ra làm sao chứ?

- Chẳng cần! Va vào tường như vậy chắc chắn là hết sống rồi. Hơn nữa đối với kẻ hấp hối hoặc đã chết thì có xem cũng đều như nhau cả. Điều cốt yếu là phải xác định được câu "Tướng quân xuất trận khó tránh khỏi trận vong". Quan Đại Khô sớm muộn gì cũng phải chấp nhận kết cục đó!

Hoàng Phủ Sơn cười nói:

- Quan niệm của ngươi thật tân tiến!

- Không có gì là tân tiến cả. Trái lại đó là quan niệm cổ điển, hơn nữa còn là quy luật. Chúng ta đối với chuyện sống chết đều bất lực, chỉ có nên làm sao để người chết đi không thấy mình chết một cách ướng phí mà đã được trả giá...

Hoàng Phủ Sơn đáp chận:

- Lẽ ra Quan Đại Khô chưa chết. Nếu như ngươi xuất thủ trước thì giờ này hắn vẫn còn sống.

- Hừ! Ta đã nói qua, Quan Đại Khô kể cả thân phận và võ công đều dưới ta. Hắn chết là để biểu hiệu sự tận trung. Ta không thể ngăn cản hắn xuất thủ trước.

Tên hán tử đầu tóc rối bù xù dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Điều đáng tiếc duy nhất là vận khí của hắn không tốt, cũng như ngươi, bằng hữu, ngươi cũng kém may mắn như hắn vậy!

Hoàng Phủ Sơn vẫn giữ nguyên nụ cười.

Nụ cười cố hữu trên môi Hoàng Phủ Sơn nhiều khi khiến người ta phải sờn tóc gáy, nhưng lúc này lại rất ưa nhìn. Phô ra hàm răng trắng bóng như bằng hữu lâu ngày mới gặp nhau.

Cười xong trả lời:

- Ta chỉ tin vào thực lực chứ không tin vào hạnh vận. Bằng hữu! Ngươi vừa nói Quan Đại Khôi không thể chết uống phí đúng không? Vậy thì hãy xuất thủ đi còn chờ gì nữa?

Quả nhiên hắn xuất thủ thật.

Về phương thức, tên hán tử đầu tóc bù xù xuất thủ hoàn toàn khác với tên Quan Đại Khôi.

Hắn không lao tới một cách thần tốc và xuất độc chiêu mà chậm rãi bước tới từng bước trước mặt đối thủ.

Tới giữa khoảng cách mới nhận thấy trong tay hắn lấp lánh một thanh đao dài chỉ hai, nhưng rộng tới nửa thước!

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày hỏi:

- Chắc hẳn ngươi là Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam?

Wang Hóa Nam chỉ đao vào Hoàng Phủ Sơn cười hắc hắc nói:

- Bằng hữu, ngươi đã đoán đúng.

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt:

- Chẳng trách gì tên họ Quan dám diêu võ dương oai, nguyên là nhờ vào uy danh của Đại Đao Phiến Tử ngươi!

Wang Hóa Nam bước chếch lên nửa bước, thanh đại đao đột nhiên hiện ánh cầu vồng tỏa ra bảy màu rực rỡ bao phủ lấy địch nhân.

Hoàng Phủ Sơn thi triển thân pháp như hoành vân lưu thủy, lách nửa bước sang bên rồi quay nghiêng lại vung hữu thủ đâm thẳng vào đám cầu vồng bảy sắc.

Lập tức ánh cầu vồng biến mất, ảo ảnh tan đi chỉ còn lại thực thể, thực thể là thanh quái đao bị hai ngón tay Hoàng Phủ Sơn kẹp chặt, dù Vương Hóa Nam có dùng hết công lực rút về cũng không sao thoát khỏi hai ngón tay lúc này tỏa một màu vàng chói lấp lánh.

Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam trợn tròn mắt, run giọng kêu lên:

- Kim Thủ Chỉ! Người... là...

Nhưng hắn chưa nói hết câu đã học lên một tiếng.

Ánh kim quang như vệt sao băng xẹt tới yết hầu Vương Hóa Nam, làm câu nói của hắn tắt lại trong cổ, một vòi máu tuôn ra, thi thể bắn ra rơi xuống ngay cạnh xác Quan Đại Khôi, mắt vẫn trợn lên đầy oán hận.

Nhưng ánh mắt đã mất hết sinh khí ấy lại cố chiếu vào mặt Quan Đại Khôi.

Không những có pha căm hận mà còn vẻ oán trách trong đó nữa. Có lẽ đang oán trách Quan Đại Khôi tại sao lại dấy vào một tay sát thủ lợi hại như thế!

Hoàng Phủ Sơn lau mấy ngón tay vào người Quan Đại Khôi. Chỉ một lát sau ánh kim quang mờ hẳn.

oOo

Hoàng Phủ Sơn thở hắt ra một hơi rồi thông thả bước ra phố.

Trên các phố xá của tiểu trấn vẫn vắng ngắt, nhà nhà đều đóng chặt cửa.

Y lắc đầu thở dài, không biết làm gì hơn đành rảo bước đi về hướng bắc.

Hoàng Phủ Sơn luôn khát khao có được một cuộc sống gia đình đầm ấm như của Thạch Trang, nhưng vì không muốn gây phiền phức cho vị chủ nhân gian nhà tranh mền khách đó nên ngược lên hướng bắc.

Nhưng vừa hết một con phố thì y đột nhiên dừng bước quay ngoắt lại khi phát hiện có một hài tử đang đi theo mình.

Hài tử đó là Thạch Tú với con chó khoang nhỏ đi cùng.

Hoàng Phủ Sơn trong lòng như xóa hết mọi ưu phiền, vẫy tay cười hỏi:

- A Tú, cháu cũng tới đây sao?

Thạch Tú bộ điệu như thẹn thùng đáp:

- Cháu đi theo thúc thúc...

- Cháu có nói cho cha mẹ cháu biết không?

- Nếu có thì cha mẹ cháu đã không cho cháu đi!

Hoàng Phủ Sơn cảm động xoa đầu hài tử, sau đó ngược mắt nhìn trời nói:

- Cháu nhất định chưa ăn gì phải không? Nào! Chúng ta kiếm chút gì lót bụng đã rồi thục thục sẽ đưa cháu về.

Thạch Tú nhớn miệng cười, nó thật không muốn xa Hoàng thục thục.

Nhỏ tuổi thường sùng bái những anh hùng. Đối với Thạch Tú thì Hoàng Phủ Sơn là một anh hùng.

Ở Bạch Mã trấn nhà nhà vẫn đóng cửa im ỉm, đành phải trở lại Vương Ký tửu điếm.

Hoàng Phủ Sơn như muốn mua hết các thứ thức ăn ngon. Sau khi chắt vào một túi khá to, y vừa để lại một đỉnh bạc thì đích thân Vương chủ quán bước ra cười nói:

- Những thứ đó có là bao, coi như bốn quán biếu cho hài tử.

Hoàng Phủ Sơn đành cất tiền đi.

Bấy giờ có hai tên tiểu nhị đang thu nhật hai tử thi mang đi, Hoàng Phủ Sơn nhìn theo, trên môi vẫn là một nụ cười khó tả.

- o O o -